

Arrest

nr. 173 499 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X – X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X en X en X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2016 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker D. M. vraagt een derde maal asiel aan.

Zijn eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 68.731 van 18 oktober 2011. In het kader van zijn tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing. Tegen deze beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Zijn echtgenote, verzoekster X. B., vraagt een tweede maal asiel aan net zoals hun dochter, verzoekster X. L., en hun zoon, verzoeker X. S. Een andere dochter, verzoekster X. A., vraagt een eerste maal asiel aan.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de echtgenote en de kinderen zich baseren op dezelfde motieven, zoals haar echtgenoot / hun vader in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de discriminatie omwille van hun etnische origine en de problemen met de (schoon)vader / grootvader.

Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: paspoorten, identiteitskaarten, een rijbewijs, een brief van de sociale dienst van Preshevë aan een NGO en een aantal medische attesten uit Servië en uit België.

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

2.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.3. Wat betreft hun problemen met de (schoon)vader / grootvader, blijkt uit de bestreden beslissingen dat er tussen verzoekers hun verklaringen een aantal opmerkelijke tegenstrijdigheden terug te vinden zijn en indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan deze problemen, wat in casu niet het geval is, uit niets blijkt dat er voor hen in Servië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden ter beschikking zouden staan.

Waar verzoekers aanhalen dat enkel de zoon deze problemen verzuimde te melden op de Dienst Vreemdelingenzaken en hiervoor echter ook een uitleg heeft gegeven, merkt de Raad op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er kan worden aangenomen dat de zoon dermate essentiële en frappante elementen als de problemen met zijn grootvader bij het eerste interview zou hebben vermeld. Verder blijkt uit de bestreden beslissingen dat: "Opvallend is voorts dat uw zoon S.(...) in het kader van zijn tweede asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over problemen met zijn grootvader, i.e. uw vader. Integendeel, hij gaf toen zelfs uitdrukkelijk aan noch met medeburgers, noch met de Servische autoriteiten problemen gehad te hebben (verklaring DVZ 2e AA S.(...), vraag 15). Op het Commissariaat-generaal riep hij wel problemen met zijn grootvader in (CGVS 2e AA S.(...), p. 2-3). Zijn rechtvaardiging hiervoor, met name dat hij hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken niets verteld had omdat hem er toen werd verteld dat er in een tweede interview grondiger op zijn asielmotieven ingegaan zou worden (CGVS 2e AA S.(...), p. 4-5), houdt geen steek, aangezien in het kader van meervoudige asielaanvragen na het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet noodzakelijk een onderzoek ten gronde, en bijgevolg een gehoor op het Commissariaat-generaal, volgt, hetgeen ook duidelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gecommuniceerd (cf. verklaring meervoudige asielaanvraag, inleiding op hoofdstuk "motieven")."

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat wat betreft de discriminatie omwille van hun etnische origine, verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat de door hen aangevoelde discriminatie zwaarwichtig en systematisch zou zijn.

Waar verzoekers verwijzen naar een aantal artikelen en rapporten omtrent de discriminatie van Albanezen in Servië (stuk 11, 12, 13, 14, 15 en 16), bemerkt de Raad dat een dergelijke verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat er voor hen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op

ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar Servië. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers op deze wijze in gebreke blijven. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat er voor hen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar Servië.

In zoverre verzoekers beweren dat de bestreden beslissingen geen (concrete) motivering zouden bevatten omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat feitelijke grondslag mist. Uit de beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissingen – inzake verzoekers hun asielrelaas – heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven (deels) gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Verzoekers trachten de in de bestreden beslissingen opgenomen tegenstrijdigheden te minimaliseren, doch zij ontkrachten, noch weerleggen de vastgestelde tegenstrijdigheden en bieden er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben betrekking op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 juni 2016, voeren verzoekende partijen aan dat de huidige asielaanvraag geen verband houdt met de eerdere afgesloten asielaanvragen zodat hieruit geen negatieve gevolgen kunnen worden afgeleid. Zij vervolgen dat de verwerende partij zich beroept op een algemene situatie die niet dezelfde is als de persoonlijke situatie van verzoekende partijen. Verzoekende partijen preciseren dienaangaande dat zij geen administratieve stappen konden ondernemen tegen de ziekenhuizen en dokters omwille van hun discriminatoir gedrag, aangezien eerste verzoekende partij niet tijdig werd geholpen in het ziekenhuis en daardoor een oog heeft verloren. Eerste verzoekende partij kon immers

niet de nodige nazorg krijgen in Servië na de oogoperatie die zij had ondergaan hier in België. Tot slot wijzen verzoekende partijen nog naar de informatie die zij aan hun verzoekschrift hebben toegevoegd waaruit blijkt dat de Albanese gemeenschap in Servië het slachtoffer is van discriminatie.

4.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen het motief in de beschikking met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van hun beweerde problemen met de (schoon)vader / grootvader, niet betwisten.

4.2.2. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partijen er zich ter terechtzitting louter toe beperken de door hen aangehaalde discriminatie op het vlak van gezondheidszorg te herhalen en erin te volharden, zonder daadwerkelijk concreet in te gaan op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de beschikking omtrent deze discriminatie. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze aldus in gebreke blijven. Verzoekende partijen gaan er volledig aan voorbij dat geen geloof wordt gehecht aan hun verklaringen betreffende de (ernst van de) door hen ondervonden discriminatie in de Servische gezondheidssector en meer bepaald door Servische artsen. Zo maakt de commissaris-generaal correct de volgende bemerkingsen:

“Voorts gaven jullie aan in Servië omwille van jullie etnische origine gediscrimineerd te worden. Wat de door jullie aan gevoelde discriminatie betreft, dienen, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich gelijkgeschakeld kunnen worden met vervolging of ernstige schade, alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging of ernstige schade in. Om tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dat de door jullie aan gevoelde discriminatie systematisch en zwaarwichtig zou zijn, hebben jullie echter niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de medische discriminatie die jullie ondervonden zouden hebben, kan er immers gewezen worden op enkele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en tussen jullie verklaringen onderling die de geloofwaardigheid van de door jullie ondervonden discriminatie in de Servische gezondheidszorg danig ondergraven. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingen zaken beweerde dat de Servische dokter u toevertrouwde dat u dringend een operatie nodig had en dat hij u daarop op een (veel te lange) wachtlijst plaatste (verklaring DVZ 3e AA, vraag 15), gaf u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat de dokter u weliswaar over een operatie sprak, maar dat deze operatie volgens hem absoluut niet dringend was: de operatie moest immers slechts in de loop van de komende vijf jaar worden uitgevoerd; bijgevolg kwam u evenmin op een wachtlijst terecht (CGVS 3e AA, p. 10). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen en insinueerde u een misverstand. Een louter ontkennen van eerdere verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Uw zoon gaf zelfs aan dat de u behandelende arts u zelfs niet eens over een operatie sprak (CGVS 2^e AA S(...)i(...)i(...)m, p. 4). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u voorts geen toegang gehad te hebben tot psychische zorgen in Servië (CGVS 2e AA, p. 2-4). Bij uw derde asielaanvraag blijkt dan weer dat zowel u als uw dochter L(...)toegang hadden tot een psychiater (CGVS 3e AA, p. 5-6; CGVS 2e AA L(...), p. 2). Terwijl uw echtgenote en uw zoon S(...)i(...)i(...)m zeiden dat uw zoon S(...)e(...)i(...)m niet bij een psycholoog/psychiater terecht kon (CGVS 2e AA echtgenote, p. 4; CGVS 2e AA S(...)i(...)i(...)m, p. 3), verklaarde uw dochter L(...)dat haar broer S(...)e(...)i(...)m wél een aantal keer door haar psychiater werd behandeld (CGVS 2e AA L(...), p. 4). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er danig aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen betreffende de (ernst van de) door jullie ondervonden discriminatie in de Servische gezondheidssector en meer bepaald door Servische artsen getwijfeld kan worden.

Dat er aan de (ernst van de) door jullie aangehaalde discriminatie danig getwijfeld kan worden, blijkt bovendien uit de (talrijke) door jullie neergelegde Servische medische attesten en uit jullie verklaringen die duidelijk aantonen dat jullie (uitgebreid) toegang tot de in Servië beschikbare gezondheidsdiensten hadden en dat jullie onder meer over een medisch boekje (waardoor de medische kosten in theorie gratis zijn) beschikten (CGVS 3e AA, p. 5; CGVS 2e AA L(...), p. 4). Hoewel jullie ontevreden waren over de aangeboden gezondheidsdiensten, blijkt dat jullie zowel in Preshevë, in Vranje als in Nis naar de dokter konden. Zo ging u onder meer (twee)maandelijks op controle in het ziekenhuis in Nis en zag uw echtgenote gespecialiseerde artsen, zoals een gynaecoloog en een cardioloog. Jullie kregen medicatie, die in sommige gevallen hielp, en konden ook in Macedonië bij gezondheidsdiensten terecht

(CGVS 3e AA, p. 2-6; CGVS 2e AA echtgenote, p. 2-4; CGVS 2e AA L(...), p. 2-4; CGVS 2e AA S(...)(...)(...)(...)m, p. 3-4; CGVS A(...), p. 4). Dat u in Nis een dringende oogoperatie zou geweigerd zijn en dat u er slechts oppervlakkig werd onderzocht, zoals u beweerde (CGVS 3e AA, p. 2-3), heeft u, gelet op uw reeds geciteerde tegenstrijdige verklaringen betreffende deze onderzoeken en gelet op het feit dat noch u, noch uw familieleden (oog)arts zijn, geenszins aannemelijk gemaakt. Bovendien is in het kader van uw eerste asielaanvraag gebleken dat uw zoon S(...)(...)(...)(...)m in het ziekenhuis van Nis geopereerd en behandeld werd. De operatie was succesvol en S(...)(...)(...)(...)m kreeg er alle noodzakelijke zorgen (CGVS 1e AA, p. 13). Bij uw tweede asielaanvraag bevestigde u dat uw zoon dankzij de Servische gezondheidsdiensten overleefde (CGVS 2e AA, p. 2). U erkende voorts dat er goede Servische artsen waren die het hart op de juiste plaats hadden en die, in tegenstelling tot anderen, niet discrimineren (CGVS 2^e AA, p. 2-3).

Uit de beschikbare informatie blijkt tot slot dat de Servische grondwet het recht op fysieke en geestelijke gezondheid voor iedereen waarborgt. Het recht op gezondheid is voor elke burger een basisrecht. Daar waar in recente mensenrechtenrapporten aangestipt wordt dat Roma moeilijkheden kunnen ondervinden bij de toegang tot de Servische gezondheidszorgen, blijkt uit dezelfde rapporten nergens dat dit recht op gezondheidszorg voor Albanezen niet gerespecteerd wordt.

Het feit dat u voor medische zorgen smeergeld diende te betalen (CGVS 3e AA, p. 5), dat u lang diende te wachten alvorens op consultatie te mogen, dat etnische Serviërs steevast voor u op consultatie konden (CGVS 3e AA, p. 2) en dat er inzake de medische problematiek van uw echtgenote een verkeerde diagnose werd gesteld (CGVS 3^e AA, p. 5; CGVS 2e AA S(...)(...)(...)(...)m, p. 4), is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat corruptie in de Servische gezondheidsdiensten een wijd verspreid fenomeen is, dat in tegenstelling tot jullie beweringen (CGVS 2e AA L(...), p. 4) ook Serviërs treft. Bovendien blijkt uit jullie reeds geciteerde verklaringen dat u uiteindelijk, ondanks het lange wachten, wel degelijk op consultatie mocht en door artsen onderzocht werd en dat, ondanks de foute diagnose, uw echtgenote voor haar medische problemen behandeld werd en medicatie kreeg. Medische fouten zijn overigens een universeel gegeven, die overal ter wereld, ook in België, voorkomen."

Verzoekende partijen verwijzen nog naar de informatie die zij aan hun verzoekschrift hebben toegevoegd en stellen op zeer algemene wijze dat de Albanese gemeenschap in Servië het slachtoffer is van discriminatie, zonder evenwel deze informatie verder op hun concrete situatie te betrekken. Verzoekende partijen tonen hiermee niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal, zich gesteund heeft, onjuist zou zijn of dat ze ermee strijdig is. Uit informatie van het Commissariaat-generaal, die bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat de Servische grondwet het recht op fysieke en geestelijke gezondheid voor iedereen waarborgt. Het recht op gezondheid is voor elke burger een basisrecht. Daar waar in recente mensenrechtenrapporten aangestipt wordt dat Roma moeilijkheden kunnen ondervinden bij de toegang tot de Servische gezondheidszorgen, blijkt uit dezelfde rapporten nergens dat dit recht op gezondheidszorg voor Albanezen niet gerespecteerd wordt. Ook weze het nogmaals benadrukt te worden dat, gelet op de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen aangaande de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen betreffende de (ernst van de) door hen ondervonden discriminatie in de Servische gezondheidszorg, noch uit hun eigen verklaringen, noch door objectieve elementen door verzoekende partijen aangebracht, blijkt dat ze geen toegang hebben tot de Servische gezondheidszorg.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS